

Meester van het kerkhof

Zo snel mogelijk verlaat groep zeven van basisschool De Tulp de bus. Even later lopen ze, elkaars hand vasthoudend, over de weg, onder de volle maan. De Griezibus blijft eenzaam achter in de berm met aan boord een dode weerwolf, een geraamte en negen voorwerpen die elk hun verhaal prijsgegeven hebben. Niemand kijkt nog om. Niemand heeft zin om te praten. Alleen Mitchell heeft opeens zijn stem teruggevonden.

'Allemaal onzin,' zegt hij. 'Allemaal verzinsels. SCHRIJVERS LIEGEN ALTIJD.' Die woorden blijft hij de hele weg herhalen. Ook als eindelijk de school in zicht komt, waar de ouders ongerust op hun kinderen staan te wachten. *'SCHRIJVERS LIEGEN ALTIJD.'*

UIT: *De Griezibus 1*

AUTOSLOPERIJ ROEST ZACHT

Open van 9.00 u. tot 17.00 u.
Bezoekers melden bij de receptie

**Verboden toegang voor
kinderen zonder begeleiding.**

Dit terrein wordt na sluitingstijd bewaakt door honden.

Betreden op eigen risico.

TWAALF

‘Zouden we het nou wel doen, straks krijgen wij die honden achter ons aan.’ Noah wijst naar de waarschuwendende woorden op het bord, dat aan de ijzeren spijlen van de poort bevestigd is.

Eddy C. spuugt op de grond. ‘Jongen, dat bord stelt echt niks voor. Hassan en ik zijn hier al zo vaak geweest na sluitingstijd. Nog nooit een hond gezien, hè Has.’

‘Wat?’ Hassan haalt de dopjes uit zijn oren. Er schettert rockmuziek uit: *Knockin’ on heaven’s door* van Guns N’ Roses.

‘Geen honden. Daar.’ Eddy C. wijst tussen de spijlen.

Hassan knikt en zet de muziek uit. Hij duwt de klep van zijn Chicago Bulls-pet omhoog. ‘Shit, allemaal bluf, joh. Geen kip, geen mens en ook geen hond.’ Hij kijkt Noah grijnzend aan. ‘Er ligt hoogstens misschien ergens een lijk in een auto, een of ander verkeersslachtoffer dat ze vergeten zijn eruit te halen.’

‘Pech voor dat lijk, ligt-ie op het verkeerde kerkhof,’ grinnikt Eddy C. ‘Voor lijken ben je toch niet bang, hè Noah? Die doen echt niets, die zijn alleen maar bleek en stijf en...’

‘Hé, C. Blijven jullie hier de hele tijd staan kletsen of gaan we erover?’ zegt Sara plotseling. Ze stapt naar voren en duwt Eddy C. opzij. ‘Help mij eens een handje, Hassan.’

Hassan gaat met zijn rug tegen de poort staan. ‘Oké, stap maar op.’ Sara zet haar voet in zijn handen en klimt tegen het hek op. Noah kijkt vol bewondering naar haar, als zij soepel als een kat langs de spijlen omhooggaat en even later met een zachte plof aan de andere kant neerkomt. ‘Makkie, jongens, nu jullie.’

Noah zucht hoorbaar. Die Sara durft ook alles: van de hoge duikplank, op een brommer door de stad scheuren, spijbelen. Voet-ballen kan ze ook als de beste. Sara heeft altijd blauwe plekken. Geen enkel meisje is zoals zij. En bovendien is ze nog knap ook, denkt Noah. Als zij nu toch eens met hem...

‘Vooruit Noah, wat sta je naar Sara te staren. Ga je nou mee of durf je niet?’ Hij krijgt een duw in zijn rug van Eddy C. Hassan staat inmiddels al naast Sara aan de andere kant van de poort en Eddy C. klimt vlug als een aap omhoog.

Vooruit dan maar, denkt Noah. Hij gooit zijn rugzak over de poort en hijst zichzelf aan de spijlen op. Eigenlijk is dit niks voor hem: stiekem verboden terrein binnendringen om rond te snuffelen in autowrakken. Het idee is van Eddy C. Hij en Hassan zijn hier al vaker geweest. Slooprovers, noemen ze zichzelf. Zakken vol met schatten hebben ze ervandaan gesleept: kapotte autoradio's, zekeringen, koplampen, aanstekers, parkeerschijven. Al-
lemaal onbruikbare troep, volgens Noah. Hij is deze keer alleen maar meegegaan omdat Sara erbij is. Hij snapt trouwens niet wat zij eraan vindt. Kapotte autoradio's zijn niet haar hobby en

al die andere troep ook niet. Misschien vindt ze het spannend om 's avonds over een verlaten autokerkhof te sluipen, denkt hij. Sara houdt nou eenmaal van uitdagingen.

Noah springt omlaag, landt op zijn voeten en rolt om. Als hij overeind krabbelt, reikt Sara hem zijn rugzak aan. 'Dank je,' mompelt hij en hij wordt een beetje rood. Gelukkig is het al aan het schemeren, dus ze heeft het vast niet gezien.

'Zware rugzak,' zegt ze. 'Wat zit daar allemaal in?'

Noah haalt zijn schouders op. 'Boeken voor mijn broer Mitchell. De Kinderboekenweek is gisteren begonnen en hij had een paar boeken besteld bij De Boekenpier. Ik moest ze voor hem ophalen, omdat ik vandaag toch langs die zaak kwam.'

'Koopt hij zoveel, jouw broer?' zegt Sara. 'Ik vind lezen ook wel leuk, maar ik geef mijn geld liever aan iets anders uit. Aan muziek, bijvoorbeeld.'

'Ik ook,' zegt Noah haastig, blij dat Sara zomaar met hem praat. 'Maar Mitchell is een echte leesfreak. Volgens mij is hij een beetje gestoord, want hij leest alleen maar griezelverhalen. En als hij zo'n boek uit heeft, zegt hij steeds: "Allemaal onzin. Schrijvers liegen altijd."'

Sara schiet in de lach. 'Waarom leest hij die dingen dan? Maf-fe broer heb jij, hoor. Lijk jij veel op hem?'

'Nee, helemaal niet,' zegt Noah. 'Ik houd niet van griezelverhalen. Daar krijg ik nachtmerries van.'

Ze lopen het zandpad vol kuilen en bobbel op, dat uitkomt bij het gebouw van de receptie en de enorme hal, die daarachter ligt. Het terrein strekt zich uit tot aan de horizon en is bezaaid

met autowrakken, rechtop, half weggezakt in de modder, sommige op elkaar, op hun kant, of ondersteboven met de wielen in de lucht. Ergens midden op het terrein staat een hijskraan, reusachtig, als een brontosaurus in een prehistorisch landschap van schroot en oud ijzer.

‘Oké,’ zegt Eddy C., ‘dit gaan we doen: we klimmen op die wagens en lopen over de daken naar het einde van het terrein.’

Achteraan staan de beste karretjes, nog niet door andere slooprovers geplunderd.’

‘Hoe weet je dat?’ vraagt Noah.

Eddy C. glimlacht. ‘Omdat het een lange, gevaarlijke weg is om er te komen. Overal ligt ijzer en glas, dus als je van een dak af valt...’

Hij knipoogt naar Noah en klimt via de bumper van een verroeste Toyota op het dak. De anderen volgen hem en het dak van de Toyota deukt in onder hun gewicht.

‘Springen!’ roept Eddy C. en hij zweeft al door de lucht en landt met een bons op de auto ernaast. Sara staat haast net zo snel naast hem. Hassan volgt, terwijl er alweer rockmuziek in zijn oren klinkt. Hij brult luidkeels mee en danst op het dak van de auto.

‘Waar blijf je, Noah?’ roept Eddy C. Samen met Sara springt hij alweer naar het volgende dak. Noah hoort de doffe bonzen waarmee hun voeten deuken in de daken stampen. Sara gilt van plezier en Eddy C. schreeuwt met haar mee.

Waarom gaan ze zo hard? denkt Noah, en waarom maken ze zo’n herrie? Als iemand ons hoort, zijn we erbij. Stel je voor dat

hier toch waakhonden rondlopen! Hij is voorzichtiger dan de anderen, bang dat hij van zo'n dak afdondert, en kan hen nauwelijks bijhouden. De druppel die hij plotseling op zijn gezicht voelt, maakt hem niet geruster. Ook dat nog. En die stomme boeken van Mitchell drukken steeds zwaarder op zijn rug. Volgende keer haalt hij ze zelf maar op, denkt Noah. Hijgend blijft hij staan op het gedeukte dak van een Peugeot en kijkt omhoog. Meer druppels op zijn gezicht. Regen! Het is een lichte motregen, maar toch. Zo te zien zit er nog een heleboel in die donkere wolk daarboven. Hij hangt als een dreigende schaduw boven het sloofterrein en verduistert het hele gebied. Ver weg klinkt zwak een rommelend geluid.

'Jongens, laten we teruggaan,' roept Noah. Hij ziet de springende gestalten in de verte, Sara's wapperende haren, hij hoort zacht haar vrolijke lach. Ze horen hem niet, of misschien willen ze hem niet horen. Dan maar doorzetten, en hijgend springt Noah naar het volgende dak. De regen tikt steeds sneller op de stalen daken, ratelend, als het geluid van een toetsenbord. De daken worden glimmend.

Als Sara maar niet uitglijdt, denkt Noah. Je kunt een rotsmak maken op de ijzeren rommel die overal tussen de auto's op de grond ligt. Als om hem gerust te stellen, klinkt plotseling Sara's stem uit de verte. 'Noah, ben je er nog?'

Op slag vergeet Noah de regen en de gladde daken. Zij roept hem. Niet Eddy C., niet Hassan, maar Sara denkt aan hem! Even heeft hij het gevoel dat hij vleugels heeft en hij zweeft naar het volgende dak. 'Wacht op mij.'

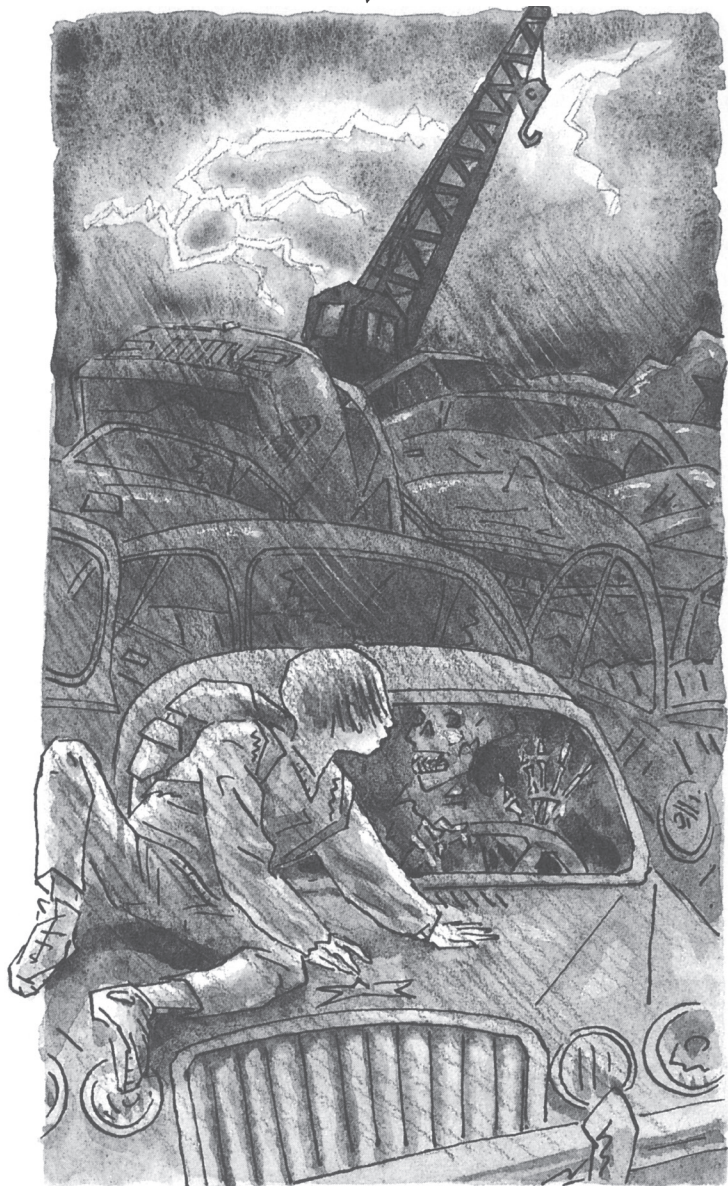
Zijn voet glijdt weg, Noah valt op zijn rug, schuift een eind door, van het dak af en belandt met een smak op de motor-
kap van de auto. Zijn achterhoofd knalt tegen de voorruit. Het
duizelt voor zijn ogen en kreunend wrijft hij over zijn achter-
hoofd. Geen bloed, wél een flinke buil. Gelukkig is hij niet met
zijn hoofd door de ruit geslagen. Hij draait zijn hoofd en kijkt
naar de voorruit. Er zit een ster in het glas. Een felle bliksem-
schicht zet het autokerkhof even in een helderwit licht. Noah
ziet zijn eigen gezicht, weerspiegeld in de ruit. En door zijn ge-
zicht heen, achter de voorruit, kijkt een wit, benig gezicht hem
grijnzend aan. Een doodskop, met twee zwarte gaten. Op de
bestuurdersplaats in de auto zit een geraamte. Draderige resten
kleding hangen als spinnenwebben om zijn botten en aan zijn
ribbenkast. De onderkaak van de doodskop zakt omlaag en de
arm van het skelet gaat omhoog.

Noah ziet dit gedurende de twee seconden dat de bliksemflits
duurt. Dan is het donker en rolt de donder het geluid van om-
vallende rotsblokken door de lucht.

Even kan hij geen adem krijgen, dan duwt hij zichzelf met
een schreeuw achteruit, van de motorkap af. Zijn broek scheurt
langs de zijkant open aan een uitstekende rand van de bumper.
Hij komt op zijn knieën in de modder terecht en blijft roer-
loos zitten. Met opengesperde ogen staart hij naar de voorruit,
waarachter het nu donker is.

De anderen hebben zijn angstschreeuw gehoord en zijn te-
ruggekomen.

Licht van een zaklantaarn schijnt op Noahs gezicht.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ zegt Eddy C. ‘Heb je een spook gezien?’

Noah wijst naar de voorruit. Hij kan nauwelijks uit zijn woorden komen. ‘Daar... achter die ruit... een skelet. Keek mij aan.’

‘Shit, wat een onzin!’ zegt Hassan, die de muziek afzet. ‘Een skelet?’

‘Hij... het zwaaide naar mij.’

Sara kijkt een beetje bezorgd naar Noah. Haar natte haren plakken tegen haar gezicht. Eddy C. zegt niets, hij veegt de regendruppels van zijn bril en richt de zaklantaarn op de auto. ‘Oké, dit gaan we doen: ik ga kijken en jullie wachten hier.’ Hij trekt het portier van de wagen open en schijnt met zijn lantaarn in de donkere cabine. De lichtvlek glijdt over de gescheurde bekleding van de stoelen. De achterbank is voorover gekieperd. Eddy C. kijkt een keertje rond en zegt dan: ‘Het is oké, Noah. Er is hier niemand.’

‘Echt niet?’ vraagt Noah, met een bibber in zijn stem.

‘Niemand,’ zegt Eddy C., terwijl hij met zijn zaklamp nog eens door de wagen schijnt. Het duister kruipt telkens weg voor de lichtvlek. Op de stoelen na is de cabine volkomen leeg. Vlak voor hij het portier wil dichtsmijten, ziet hij op de vloer bij het gaspedaal iets wits glinsteren. Nieuwsgierig raapt hij het op en bekijkt het. Een botje. Misschien een botje van een of ander dier, denkt Eddy C. Hij smijt het weg in de regen en is het alweer vergeten.

Noahs gezicht is nog bleek van de schrik en zijn benen zijn slap, maar met wat moeite tovert hij een flauwe glimlach te-

voorschijn. 'Ik... ik raakte in paniek, denk ik. Ik was opeens gek van angst. Stom! Kwam zeker doordat ik met mijn hoofd tegen die ruit aan knalde. En toen die bliksemflits.'

Hassan slaat hem op zijn schouder. 'Geeft niks, man. Kan iedereen overkomen. Shit, het is ook mijn schuld. Die flauwe grap over een lijk in een auto was van mij.'

Noah is opgelucht dat niemand hem uitlecht om zijn idiote gedrag. Ook Sara niet. Een skelet dat zijn arm opsteekt, hoe verzint hij het! Zelf begrijpt hij er niets van. Maar de angst die hij voelde was echt. Wat zal Sara nu van hem denken? Hij durft haar nauwelijks aan te kijken. Ze staat over de voorruit gebogen en wrijft met haar hand over de ster in het glas. 'Dat was een flinke klap. Doet je hoofd niet vreselijk zeer?'

'Nee hoor.' Noah schudt zijn hoofd.

'Welnee, slooprovers kunnen wel tegen een stootje, hè Noah,' zegt Eddy C. en hij geeft Noah een stomp tegen zijn schouder.

Ah, net of er hamertjes tegen zijn achterhoofd slaan. Niks laten merken, ik ben geen watje, denkt Noah en hij glimlacht krampachtig naar Sara. Boven hun hoofd flitst opnieuw een bliksemschicht en even zien ze elkaar als spookgestalten in het witte licht. Dan barst de bui echt los, alle douchekoppen in de hemel worden opengedraaid, de regen klettert neer op de daken van honderden auto's, die in ijzeren trommels veranderen. Het autokerkhof wordt een slagwerkorkest. Het geluid is oorverdovend.

'Kom mee, we moeten schuilen,' roept Eddy C. 'Daarachter heb ik een bus zien staan. Kunnen we met z'n allen in.' De an-

deren verstaan hem nauwelijks door het lawaai van de regen, maar ze trekken hun jassen over hun hoofd en volgen voorzichtig het licht van de zaklantaarn tussen de wrakken door. Voetje voor voetje schuiven ze door de plassen water. Overal liggen velgen, bumpers, kapotgeslagen ruiten en andere gevaarlijke voorwerpen waar je je aan kunt verwonden, of over kunt struikelen. Eddy C. blijft staan en gebaart dat ze vlug moeten komen. Met zijn jas over zijn hoofd ziet hij er in de neerstriemende regen uit als Quasimodo uit die Disneyfilm over de gebochelde klokkenluider van de Notre Dame. Als ze bij hem zijn, zien ze in een felwitte lichtflits een autobus staan, alsof hij daar zojuist door de bliksem neergezet is. Aan één kant zijn de wielen diep weggezakt in de modder. De bus is aan de voorkant ingedeukt, de bumper ligt er half af en één koplamp is verbrijzeld. Zonder dat hij het kan verklaren, huivert Noah als hij naar de bus kijkt. In de paar seconden dat de lichtflits duurt, ziet hij dat de zijkant beschilderd is met vreemde figuren: geraamten, spoken, vleermuizen. En er staan woorden op, die moeilyk leesbaar zijn, doordat de letters verbleekt zijn.

‘Griezelbus,’ zegt Noah.

Een keiharde donderslag davert over het autokerkhof en doet de grond onder hun voeten beven.

‘Wat zei je?’ roept Sara in zijn oor.

‘Ik probeerde te lezen wat er op die bus geschreven staat. Griezelbus, of zoiets.’

‘Zo te zien een oude carnavalswagen,’ roept Eddy C. ‘Maakt niet uit, we kruipen erin. Daarbinnen zitten we tenminste

droog.' Het portier van de bus staat half open en een voor een klimmen ze naar binnen.

'Shit, eindelijk droog,' zegt Hassan.

Noah aarzelt, voor hij als laatste instapt. Er is iets aan de bus wat hem niet bevalt, maar hij weet niet wat het is. Misschien de geur, een vreemde, haast dierlijke geur. Net of je een donkere grot binnenstapt, waar een monster ligt te slapen zonder dat je het weet.

Kom op, stel je niet aan! mompelt hij tegen zichzelf. Eerst zie je een skelet en nou denk je dat er een monster in een bus zit.

Snel stapt hij in. Het is stikdonker in de bus. Eddy C. schijnt met zijn zaklantaarn in het rond. De straal wordt steeds zwakker. In het schijnsel zien ze meteen dat er iets vreemds aan de hand is: alle stoelen in de bus staan achterstevoren.

'Moet je zien,' zegt Hassan. 'Dit was zeker een bus voor mafkezen die alleen maar achteruit wilden rijden. Geen wonder dat hij op de sloop staat. Het valt nog mee dat het stuur aan de voorkant zit!'

Een fladderend geluid maakt hen alle vier aan het schrikken en zelfs Eddy C. deinst terug, als uit het duister iets zwarts met flapperende vleugels tevoorschijn komt. Ze duiken in elkaar als het met een hoog piepend geluid over hun hoofden vliegt en door de deuropening in de regen verdwijnt.

'Shit, wat was dat?!' zegt Hassan geschrokken. Noah voelt zijn hart in zijn keel bonzen. Eddy C. begint keihard te lachen.

'Een vleermuis. Die had ons mooi te pakken. Hij was hier zeker al aan zijn winterslaap begonnen en wij hebben hem ge-

stoord' Eddy C. lacht nog eens, een tikkeltje overdreven, om niet te laten merken dat hij toch wel geschrokken was.

Noah voelt zich opgelucht. Een vleermuis, dat was alles.

Gelukkig geen monster.

Eddy C. schijnt met de zaklantaarn door de hele bus om te controleren of er verder nog verrassingen verborgen zijn. In het haperende licht zien ze alleen maar de ruggen van de omgekeerde stoelen en een aan flarden gescheurd gordijn, dat ongeveer in het midden van de bus hangt. Achter het gordijn zijn de zitplaatsen er allemaal uitgesloopt. Daar staan alleen een lange tafel en een oude leunstoel, een enorm gevaarte met dikke leren kussens.

'Rare inrichting heeft deze bus,' zegt Hassan hoofdschuddend. De zaklantaarn van Eddy C. begint steeds vaker te knippen.

'Konden we maar meer licht maken,' zegt Sara. 'Die lamp houdt het niet lang meer uit. En een beetje verwarming zou ook niet gek zijn.'

'Ik heb een aansteker,' zegt Noah. 'Daarmee kun je je handen verwarmen.' Hij haalt een wegwerpaansteker met het opschrift 'De Boekenpier' uit zijn zak en geeft hem aan Sara. 'Ik heb hem eigenlijk meegenomen voor Mitchell, maar jij mag hem hebben.'

Sara glimlacht naar hem. 'Lief van je.' Ze beweegt haar hand heen en weer boven het vlammetje. 'Lekker warm.'

Noah knikt een beetje verlegen. 'Als je je hand maar niet verbrandt.'

'Oei, zo te zien staat Noah in vuur en vlam,' grinnikt Eddy C.

Noah bloost alweer, maar Sara steekt haar tong uit.

‘Jij zou niet op het idee komen om een meisje een aansteker te geven als ze het koud heeft, C.’

‘Ik niet. Ik zou haar liever zelf verwarmen.’

‘Zeker met die koude handen van jou!’ zegt Sara. ‘Ik zou hard weglopen.’

Plotseling valt het licht van de zaklantaarn uit. Op het bibberende vlammetje van de aansteker na is het volkomen donker in de bus. De regen klettert als stalen spijkers op het dak van de bus en een nieuwe bliksemflits verlicht de ramen, gevolgd door een knetterende donderslag.

‘Shit, kijk daar!’ Hassan wijst naar de hijskraan, die ongeveer honderd meter van de bus vandaan staat. ‘De bliksem is in die kraan geslagen.’

Sara stopt de aansteker in haar zak en kijkt over Hassans schouder naar buiten.

In het duister vlamt een wit licht op boven op de kraan. Een regen van blauwe vonken siddert langs de hals van de kraan omlaag, tot aan de grond, en kruipt daar zigzaggend verder als een spoor van blauw licht langs stukken ijzer, via bumpers, van auto tot auto, vonkend en spetterend. Met hun gezichten tegen de ruit gedrukt kijken Noah, Eddy C., Hassan en Sara ademloos naar het blauwe licht, dat als een slang in de richting van de bus kronkelt.

‘Dekking, het komt hierheen!’ gilt Eddy C. Maar voor iemand zich kan bewegen, is de blauwe straal al met een enorme vaart bij de bus gekomen. Op het moment dat hij zich in de voor-